

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.341 van 20 mei 1999
in de zaak A. 55.028/VII-12.331.**

In zake : Alain ROOMS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81

tussenkommende partij :

I. de v.z.w. DURME,
gevestigd te LOKEREN,
Molsbergenstraat 1

II. de stad LOKEREN,
gevestigd te LOKEREN,
Markt 1.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Alain ROOMS op
7 december 1993 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van het besluit van de minister-president van
de Vlaamse regering en de Vlaamse minister van
leefmilieu en huisvesting van 6 oktober 1993 waarbij :

- 1° de beroepen van het college van burgemeester en
schepenen van de stad Lokeren en van een aantal
derden tegen de beslissing van de bestendige depu-
tatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van
8 april 1993 houdende het verlenen aan verzoeker van

de vergunning om aan de Pontweg te Lokeren een bestaand landbouwbedrijf uit te breiden met :

- een stal voor 1.280 mestvarkens;
- uitbreiding van een bestaande stal voor 260 mestvarkens;
- opslag van 2.390 m³ dierlijke mest;
- opslag van 8.000 liter stookolie;

derwijze dat het totaal aantal varkens 1.790 waarvan 220 zeugen bedraagt en de opslag van dierlijke mest 4.085 m³, gegrond worden verklaard,

2° voormelde beslissing wordt opgeheven,

3° de vergunning voor vorenstaande uitbreiding wordt geweigerd;

Gelet op het arrest nr. 46.642 van 24 maart 1994 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de verzoekschriften tot tussenkomst van 6 mei 1994 en 11 mei 1994;

Gelet op de beschikking van 16 juni 1994 die de tussenkomsten van de v.z.w. DURME en de stad LOKEREN toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 15 oktober 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 20 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 maart 1999, op welke datum de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 22 april 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 8 april 1993 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen aan verzoeker een vergunning om een inrichting te exploiteren gelegen te Lokeren, met als voorwerp :

"Uitbreiding van een bestaand landbouwbedrijf met :
- stal voor 1.280 mestvarkens
- uitbreiding bestaande stal voor 260 mestvarkens
- opslag van 2.930 m³ dierlijke mest
- opslag van 8.000 l stookolie (resp. 3.000 l ondergronds, 5.000 l bovengronds)
(totaal aantal varkens zal na uitbreiding 1.790 bedragen waarvan 220 zeugen, totaal dierlijke mest: 4.085 m³)".

1.2. Tegen de beslissing van de bestendige deputatie worden een aantal georganiseerde administratieve beroepen ingesteld.

1.3. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht.

a) Op 7 juni 1993 doet het bestuur hygiëne en gezondheidszorg een "voorstel tot ongunstig advies inzake het toekennen van de vergunning". Gewezen wordt op onaanvaardbare reukhinder en bijkomende nitraat-belasting voor het grondwater.

b) Op 6 juli 1993 adviseert het bestuur ruimtelijke ordening principieel gunstig. De inrichting is volgens het gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren gelegen in een agrarisch gebied op ca. 350 m van landelijk woongebied.

c) Het bestuur milieuvergunningen verleent op 16 juni 1993 een gunstig advies "mits filter ter bestrijding van de geurhinder". In het advies wordt overwogen dat een ecologisch verantwoorde mestafzet gewaarborgd is.

d) Op 21 juni 1993 adviseert de Vlaamse landmaatschappij ongunstig wat betreft de uitbreiding van de dierenpopulatie :

"Aangezien deze inrichting niet voldoet aan alle bovenstaande criteria en dat derhalve deze aanvraag niet kan beschouwd worden als verenigbaar met de doelstellingen van het mestdecreet, verleent de Vlaamse Landmaatschappij ongunstig advies betreffende de aanvraag voor een uitbreiding van de vergunning voor een dierenpopulatie van 250 varkens met 220 zeugen en 1.320 mestvarkens tot een totale dierenpopulatie van 220 zeugen en 1.570 mestvarkens".

e) Op 19 juli 1993 stelt de gewestelijke milieuvergunningscommissie voor wat volgt :

"1° De beroepen gedeeltelijk gegrond verklaren.
2° De bestreden beslissing wijzigen als volgt :
Onder punt 3 van artikel 3 wordt de volgende
bijkomende bijzondere voorwaarde toegevoegd :
'Het stalverluchtingssysteem dient voorzien van een
filter ter bestrijding van de geurhinder'".

Ook in dit advies wordt er op gewezen dat een ecologisch verantwoorde afzet van de mest mogelijk is.

1.4. Op 6 oktober 1993 wordt de thans bestreden beslissing genomen : de administratieve beroepen worden gegrond verklaard, de beslissing van de bestendige deputatie wordt opgeheven, en aan verzoeker wordt de gevraagde vergunning geweigerd;

2. De gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de bestreden beslissing is gestoeld op volgende motieven :

"Overwegende dat in een straal van 100 m rond de perceelgrenzen er een 7-tal privéwoningen zijn, waarvan 2 landbouwbedrijven; dat de dichtste woning zich op ca. 60 m van de stallen bevindt; dat de woningen van de bezwaarvoerders allen opgericht waren voor de inplanting van de reeds vergunde stal; dat tijdens het openbaar onderzoek een aantal bezwaarschriften inzake geurhinder werden ingediend; dat bijgevolg na uitbreiding het risico op toenemende geurhinder reëel is;

Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproductie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 11.148 kg $P_{2}O_{5}$ respectievelijk 21.481 kg stikstof; dat vanuit oogpunt van ecologisch aanvaardbare mestuitspreiding hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 56 ha; dat de aanvrager stelt over een mestafzetmogelijkheid te beschikken voor 56 ha oppervlakte cultuurgrond in toepassing van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen; dat voormelde afzetmogelijkheid niet voldoende gestaafd is; dat er in de voorgelegde

contracten voor mestafzet nergens sprake is van de hoeveelheid grond die onder contract genomen wordt; dat er nergens melding gemaakt wordt van de eventuele kadastrumnummers; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg niet mogelijk is";

dat het tweede middel is gericht tegen het tweede weigeringsmotief en het derde middel tegen het eerste weigeringsmotief.

2.2.1. Overwegende dat het tweede middel wordt genomen uit

"de schending van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en het uitvoeringsbesluit van 17 december 1992 en uit de schending van de algemene wettelijke motiveringsverplichting, zoals die vervat is in de wet van 29 juli 1991 (artt. 2 en 3) betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en geput uit de specifieke motiveringsplicht, zoals vervat in art. 30 van het Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning",

alsmede uit het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel; dat verzoeker doet gelden dat het weigeringsmotief gestoeld op de niet ecologisch verantwoorde mestafzet manifest ingaat tegen de overwegingen die de bestendige deputatie wijdde aan het mestafzetprobleem; dat, voorts, hij betoogt wat volgt :

"Verzoeker voegde bij zijn aanvraag een overeenkomst inzake mestafzet, afgesloten voor de periode 1993 tot 1996 met een in toepassing van het decreet van 23.01.1991 en uitvoeringsbesluit dd. 17 december 1992 erkende vervoerder, met name de genaamde Mark DE RIDDER voor de beschreven hoeveelheden stikstof en fosfor, waardoor de afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest wordt gewaarborgd.

Deze erkende vervoerder verbindt er zich toe in zelfde overeenkomst de bedongen hoeveelheden mest op een ecologisch verantwoorde wijze en rekening houdend met de voorschriften van het Mestdecreet van 23.01.1991 en de uitvoeringsbesluiten van 20.02.1991, 18.12.1991 en 01.04.1992 aan te wenden voor de

bemesting van de percelen gelegen te Moerbeke-Waas/Zuidlede kadastraal gekend sectie G en toebehorend aan de heer Maurice APERS, Fortstraat 16, Moerbeke-Waas, Mestbanknummer 04404500-8753, met wie een afzonderlijke overeenkomst werd gesloten, bijlage bij deze met de erkende vervoerder.

De Gemeenschapsminister is -ten onrechte- van oordeel dat deze overeenkomsten de afzetmogelijkheid onvoldoende waarborgt, vermits de hoeveelheid grond die onder kontrakt wordt genomen en evenmin de kadastrale nummers worden vermeld.

Verzoeker wijst erop dat aan de hand van de opgegeven totalen stikstof en fosfaat het perfect mogelijk is te bepalen hoeveel grond onder kontrakt werd genomen.

De Bestendige Deputatie bepaalde trouwens dat voor een verantwoorde mestafzet een oppervlakte van tenminste 55 ha. (sic) nodig is en stelde aan de hand van het mestafzetkontrakt vast dat de bewering van verzoeker kontraktueel te beschikken over 64,2 ha. overeenstemt met de werkelijkheid.

Door het kontrakt met de door de Mestbank erkende vervoerder DE RIDDER Mark en gebruiker Maurice APERS en de omschrijving van de ligging der percelen in sectie G is het de Mestbank tevens mogelijk de percelen afdoende te bepalen.

Het is verzoeker volslagen onduidelijk op grond van welke afdoende motieven de gemeenschapsminister oordeelt dat het mestafzetkontrakt van verzoeker niet zou voldoen, daar waar de Bestendige Deputatie het tegenovergestelde van oordeel was";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie betoogt dat verzoeker voor zijn mestafzet opteerde voor een overeenkomst met derden zodat zal dienen onderzocht te worden of de door hem desbetreffende voorgelegde documenten voldoende waarborgen bieden voor een ecologisch verantwoorde mestafzet, dat de overgelegde documenten weinig of geen gegevens bevatten omtrent de percelen waarop de mest zal gespreid worden, de oppervlakte van deze percelen, de kadastrale gegevens en de teelt van de percelen, dat nochtans deze gegevens noodzakelijk zijn om na te gaan of de mestafzet op een ecologisch verantwoorde wijze zal gebeuren;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat het meststoffendecreet en zijn uitvoeringsbesluiten in vier mogelijkheden voorzien om de mest af te zetten, te weten

opbrenging op cultuurgronden behorende tot hetzelfde bedrijf, opbrenging op cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of een aangrenzende gemeente, de zogenaamde burenregeling, verhandeling via een door de Mestbank erkende vervoerder en afname door de Mestbank, dat hij een overeenkomst sloot met een erkend vervoerder Marc DE RIDDER, alsook met landbouwer Maurice APERS, die zich ertoe heeft verbonden de mest af te nemen, dat noch het meststoffendecreet, noch zijn uitvoeringsbesluit van 17 december 1992 evenwel vereisen dat in overeenkomsten die een producent met een erkend vervoerder afsluit met het oog op een toekomstige afname en vervoer van mest, reeds identificatiegegevens omtrent de gebruikers opgenomen zijn, dat er evenmin enige bepaling voorhanden is die oplegt dat samen met een overeenkomst met een erkend vervoerder reeds vervoerdocumenten moeten worden overgelegd die deze gegevens bevatten (arrest nr. 47.499), dat geen enkele bepaling in de meststoffenreglementering en de milieuvergunningsreglementering voorschrijft dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten dient te voegen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de inrichting geproduceerde mest (arrest nr. 48.519), dat evenmin het decreet van 23 januari 1991 voorziet in het verplicht sluiten van een schriftelijke overeenkomst indien de mestafzet door middel van vervoer door een erkend vervoerder zal geschieden, dat in redelijkheid dan ook niet kan vereist worden dat er überhaupt in een contract met een erkend vervoerder, afgesloten voordat de inrichting is vergund, identificatiegegevens betreffende de gebruikers of bestemmingen van de mest zouden vermeld worden (arrest nr. 48.537), dat de door verzoeker medegedeelde overeenkomst met een erkend vervoerder de verwerende partij dan ook de nodige waarborgen bood dat de mest op een ecologisch verantwoorde wijze zal worden afgezet, dat ten dezen de verwerende partij niet enkel beschikte over de overeenkomst met een erkende vervoerder maar tevens, aan de hand van de als bijlage bij deze overeenkomst gevoegde

overeenkomst met landbouwer Maurice APERS, over identificatiegegevens van de afnemer, dat deze laatste overeenkomst kennelijk geen burenovereenkomst is waar specificatie van bepaalde gegevens vereist is;

2.2.4. Overwegende dat in haar verzoekschrift tot tussenkomst de stad Lokeren betoogt dat één van de verplichtingen voortvloeiend uit het meststoffendecreet van 23 januari 1991 de precieze inventaris is van de cultuurgronden, bestemd voor de afzet van mest, dat deze precieze aanduiding een nauwgezette kadastrale situering vereist en tevens de vermelding van de in gebruik genomen oppervlakte, dat deze gegevens essentieel zijn om voldoende mestafzet te kunnen beoordelen, dat dienvolgens de in het bestreden besluit opgenomen motivering wel degelijk deugdelijk is;

2.2.5. Overwegende dat de Raad van State geen bepaling bekend is die op de dag van het bestreden besluit voorschreef dat de aanvrager van een exploitatievergunning of milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 zoals het luidde op de dag van het bestreden besluit geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een exploitatie- of milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat in hun hiervoor bedoelde versie dat decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan in vier mestafzetmogelijkheden voorzien: gebruik op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, ten slotte, afname door de Mestbank; dat in de toenmalige stand van de wetgeving de overheid derhalve niet de

bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een exploitatievergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van één of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken; dat het tweede middel gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat het derde middel luidt als volgt :

"Geput uit de schending van de algemene wettelijke motiveringsverplichting, zoals die vervat is in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en geput uit de specifieke motiveringsplicht, zoals vervat in art. 30 van het Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning.

Geput uit de schending van de bepalingen van art. 357 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen, zoals gewijzigd bij besluit van 31 juli 1992.

Geput uit de schending van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en uit de schending van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, inzonderheid de bepalingen van art. 11.4.1.

Geput uit de schending van het gelijkheidsbeginsel, zoals vervat in art. 6 G.W. en de beginselen van behoorlijk bestuur";

dat verzoeker doet gelden dat in het bestreden besluit wordt overwogen dat na uitbreiding van het bedrijf het risico op geurhinder reëel is, dat nochtans uit het bestreden besluit blijkt dat de inrichting volgens het gewestplan gelegen is in agrarisch gebied, dat bovendien zijn inrichting volledig voldoet aan de verbods- en afstandsregels neergelegd in het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 (Vlarem II), dat met die regels de wetgever, door het creëren van een ruimtelijke scheiding, een aantal hinderlijke aspecten, zoals onder meer geurhinder, in de vergunningsprocedure beoogde te reglementeren, dat ook vaststaat dat de woning van de

omwonenden eveneens in agrarisch gebied ligt; dat hij voorts betoogt dat het feit dat de woningen van de omwonenden reeds gezet werden vóór de omstreden varkensstal werd ingeplant daaraan geen afbreuk doet, nu die omwonenden er rekening moeten mee houden dat zich in een agrarisch gebied landbouwers kunnen komen vestigen, en zij bovendien op geen verworven rechten aanspraken kunnen maken, dat in een agrarisch gebied de tolerantiedrempel inzake geurhinder hoger ligt, dat uit niets blijkt dat het advies van AMINAL aan de bestendige deputatie, waarin gesteld werd dat geen overdreven geurhinder te vrezen zal zijn, werd weerlegd, dat hetzelfde geldt voor het advies van de administratie gezondheidszorg aan de bestendige deputatie; dat tenslotte verzoeker betoogt :

"Eens vastgesteld dat de inrichting van verzoeker voldoet aan de in Vlarem II gestelde afstandsregels, kan gebeurlijke toename van de geurhinder, geen aanleiding geven tot weigering, zeker niet wanneer niet ondubbelzinnig vaststaat dat een theoretische tolerantienorm wordt overschreden.

Veeleer diende de gemeenschapsminister, in de mate toename van geurhinder in casu behoorde te worden ingeperkt -quod non- zijn toevlucht te nemen tot het opleggen van bijzondere exploitatievoorwaarden";

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord zich afvraagt of artikel 357 van Vlarem II op verzoekers inrichting wel van toepassing is, nu deze bepaling op 1 januari 1993 in werking trad en de milieuvergunningsaanvraag dateert van 18 december 1992 en er bovendien dient vastgesteld te worden dat de aangevochten beslissing geen steun vindt in, noch verwijst naar voormeld artikel; dat zij doet gelden dat het niet is omdat de inrichting van verzoeker beantwoordt aan de afstandsregels van artikel 357 van Vlarem II dat haar de gevraagde vergunning automatisch moet verleend worden, dat andere aspecten bij de beoordeling een rol kunnen spelen, zoals de ecologisch verantwoorde mestafzet en de geur- en lawaaihinder, dat de in de onmiddellijke omgeving van de inrichting

gelegen woningen er reeds staan van voor de stedenbouwwet, dat met de aanwezigheid van deze woningen en hun bewoners vanuit milieuhygiënisch standpunt dient rekening te worden gehouden, dat deze woningen destijds volkomen rechtmatig werden opgericht en dat het feit dat zij in een landbouwgebied gelegen zijn nog niet betekent dat zij bovenmatige hinder dienen te tolereren;

2.3.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker betoogt dat hij na inzage van het administratief dossier het middel omstandiger kan toelichten; dat hij met name doet gelden dat -tijdens de beroepsprocedure- het bestuur milieuvergunningen en de gewestelijke milieuvergunningscommissie oordeelden dat het risico op toenemende geurhinder tot een aanvaardbaar niveau kon worden teruggebracht mits het aanbrengen van stalverluchttingsfilters, dat in de bestreden beslissing en in het administratief dossier geen enkel concreet gegeven, laat staan een overweging is terug te vinden waarbij de verwerende partij zelfs maar tracht te motiveren waarom het oordeel van de adviesinstanties dat de geurhinder op een voldoende wijze kan getemperd worden door middel van filters, niet kan worden gevolgd;

2.3.4. Overwegende dat de tweede tussenkomende partij betoogt dat de ligging in een agrarisch gebied en het voldoen aan de afstandsregels niet automatisch recht geeft op een milieuvergunning, dat deze regels het minimale kader opleggen, dat binnen deze wettelijke grenzen de vergunningverlenende overheid de discretionaire bevoegdheid heeft om, mits onderzoek van alle gegevens van het dossier, de hinder voor de omgeving te beoordelen, dat de minister op basis van het hem voorgelegde dossier "op afdoende wijze" oordeelde door te stellen dat er een onaanvaardbare geurhinder bestaat en dat logischerwijze na uitbreiding het risico op toename reëel is, dat overigens de bezwaarschriften van de omwonenden bevestigen dat er nu reeds sprake is van ernstige geurhinder;

2.4.1. Overwegende dat benevens het sub 2.1. geciteerd motief inzake de geurhinder, bij de evaluatie van de aanspraken en bezwaren van de beroepsindieners in het bestreden besluit nog staat te lezen :

"de argumenten inzake geurhinder kunnen zoals reeds nader toegelicht in een vorige overweging, als gegrond worden bestempeld";

dat het bestuur milieuvergunningen in zijn advies van 16 juni 1993 gunstig adviseert "mits filter ter bestrijding van de geurhinder"; dat in het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie van 19 juli 1993 wordt voorgesteld aan de vergunning die door de bestendige deputatie werd verleend volgende bijzondere exploitatievoorwaarde toe te voegen :

"Het stalverluchtingssysteem dient voorzien van een filter ter bestrijding van de geurhinder";

dat wordt vastgesteld dat die adviesverlenende instanties bij hun beoordeling dezelfde feitelijke gegevens hebben betrokken als de minister; dat zij op grond van die gegevens van oordeel waren dat een vergunning kon worden verleend op voorwaarde dat een filter zou worden geplaatst; dat evenwel de minister in de bestreden beslissing zich er toe beperkt te poneren dat het risico op toenemende geurhinder reëel is, zonder aan te geven waarom een filter ter bestrijding van de geurhinder niet kan volstaan; dat in acht genomen de evengenoemde adviezen, de bestreden beslissing op het vlak van de geurhinder niet afdoende is gemotiveerd; dat het derde middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de minister-president van de Vlaamse regering en de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 6 oktober 1993 waarbij :

- 1° de beroepen van het college van burgemeester en schepenen van de stad Lokeren en van een aantal derden tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 8 april 1993 houdende het verlenen aan Alain ROOMS van de vergunning om aan de Pontweg te Lokeren een bestaand landbouwbedrijf uit te breiden met :
 - een stal voor 1.280 mestvarkens;
 - uitbreiding van een bestaande stal voor 260 mestvarkens;
 - opslag van 2.390 m³ dierlijke mest;
 - opslag van 8.000 liter stookolie;

derwijze dat het totaal aantal varkens 1.790 waarvan 220 zeugen bedraagt en de opslag van dierlijke mest 4.085 m³, gegrond worden verklaard,

- 2° voormelde beslissing wordt opgeheven,
- 3° de vergunning voor vorenstaande uitbreiding wordt geweigerd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op zesduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig mei 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.